

Soru: Kur'an harfleri meselesi niçin önemlidir? Aslolan hakikate ulaşmaksa alfabe gibi araçların amaç olması hakikate ters değil midir?

Cevap: Harf meselesini, hakikate ulaştırın basit bir araç olarak görmek meselenin ehemmiyetinden uzaklaşmak ve meseleye çok yüzeysel bakmaktır.

Dinlerin ve din mensuplarının alametleri vardır. Mesela bir kimsenin boynuna haç işareti taktığını görsek o insanın Hıristiyan olduğunu, bir memlekette çan sesi duysak oranın Hıristiyan memleketi olduğu anlarız. Hakeza başında kipa denilen başlığı takan birini görsek onun Yahudi, başını tamamen tıraş edip turuncu bir kıyafet giyen birini görsek onun Budist olduğunu biliriz. Görüleceği üzere her dinin kendine mahsus alametleri vardır ki Peygamberimizin (sav) üzerinde hassasiyetle durduğu bir husus da başka dinin mensuplarına benzememek hadisesidir.

Peygamberimizin (sav) tırnak kestiğini gören bir Yahudi çocuğu "babam da böyle kesiyor" deyince Efendimiz (sav), tırnak kesimini Yahudilere muhalefet için değiştirmiş, birer atlayarak tırnaklarını kesmiştir. Hususen İslam dininin alametleri noktasında diğer dinlere tam bir muhalefet vardır. Namaz vaktinin tespiti meselesi gündeme gelince bazı sahabeler Hıristiyanlardaki çan sistemi veya ona benzer bir ses, çalgı ile bunun yapılmasını önermişlerdir. Peygamberimiz (sav) bu duruma karşı çıkmış, diğer dinlerin alametlerinin İslam'ın şeairi olamayacağını beyan etmiştir. Sonuçta Cenab-ı Hakk, ezanı, ihsan-ı İlahi olarak ümmete göndermiş ve bu usul makbul olmuştur.

İslam alametleri olan **Şeair-i İslamiye** bütün Müslümanların ortak malıdır. Yalnız Arablara mahsus değildir. Çünkü milliyeti ve lisanı ne olursa olsun bütün Müslümanlar şeair-i İslamiyeyi tanır ve bilir. Mesela Rusya'da veya Amerika'da birisi ezan okusa veya Esselamün Aleyküm diye selam verse veya Kur'an yazısıyla bir kitap okusa veya sarık gibi İslami şeairden birisini taksa onu gören diğer bir Müslüman, lisanı veya milliyeti ne olursa olsun, o kişinin Müslüman bir kardeşi olduğunu anlar, irtibata geçebilir. Şeair-i İslamiye ehl-i imanın birlik ve beraberliğinin teminine İlahî bir vesile olur. Cenab-ı Hakk'ın murad ettiği lisanları ve milliyetleri farklı insanların Müslüman kardeşliğinde buluşmasını sağlar.

Ezan, namaz vaktinin girdiğini belirten bir araçtır. Hangi dilde olursa olsun camiden biri

bağırıldığında namazın vakti girmiştir, diye düşünmek ezan'ı sadece namaz vaktinin tespitine yarayan basit bir araç derecesine indirmektir. Hâlbuki bu, ezanın göze çarpan ve herkesin bildiği binler maslahatından biridir. Maksat namaz vaktinin girdiğini tespitse aynı işi tüfek sesiyle de yapabiliriz. Ezanı, namazın girdiğini tespit etmeye yarayan basit bir araç olarak görüp bu işi tüfekte de yapabiliriz, demek divaneliktir (Mektubat 397) . Bediüzzaman bu duruma şiddetle karşı çıkmış, binler maslahatı bulunan ve İslam şeairi olan Ezan'ın kesinlikle değiştirilemeyeceğini ifade etmiştir. Çünkü namaz vaktinin tespiti ezanın çok hikmetlerinden sadece bir tanesidir. Şeair, İslam alametleri ile alakalı olan sünnetlerdir ki İslam birliği noktasında görevleri vardır. Bir memlekette ezan okunuyorsa orada Müslüman kardeşlerimizin olduğunu, her tarafta ezan sesleri yükseliyorsa oranın İslam memleketi olduğunu anlarız. Arapça okunan ezan, İslam coğrafyasında İslam birliğini sağlar. Ayrıca ezan Cenab-ı Hakk'ın var, bir, tek olduğunun kâinata ilanıdır. Bu ve buna benzer hususiyetleri ile ezan, şeairdir.

Harf meselesinde de durum aynıdır.

Evvela bu harfler, Kur'an harfleridir. Kur'an-ı Kerim'i, Kur'an harfleriyle yazmak bütün hak mezheplerin ittifakıyla farzdır. Hatta **“başka hurufatla yazılan Kur'an veya bir sure, Kur'an olarak kabul edilmez.”** şeklinde Kuduri ve İnanetü't-Talibin kitaplarında tafsilatlı açıklamalar vardır. Dikkat edilecek olursa Cenab-ı Hakk kullarına Kalam sıfatıyla hitap etmiş ve bu hitap olan Kur'an-ı Kerim, ancak ve ancak bu harflerle yazılmıştır. Başka bir alfabe veya sembol silsilesiyle kesinlikle yazılamaz. Kelamullah'ın Levh-i Mahfuz'da bu harflerle yazılı olması (Buruc 21-22) ve Peygamberimiz (sav) zamanında bu harflerle yazıya geçirilmesi ve Kur'an'ın sadece bu harflerle yazılabilmesi, her bir Kur'an harfinin, sıradan semboller olmayıp, dinen **“kutsal”** olduklarını göstermektedir.

Ayrıca Bediüzzaman Hazretlerine Kur'an harfleri hususunda **“En mühim hakaik-i Kur'aniye ve imaniye ile meşgul olduğun halde neden onu muvakketen bırakıp, en ziyade manadan uzak olan huruf-u hecaiye'nin adedlerinden bahsediyorsun?”**

diye harflerin alfabetik sıralarının adetlerinden bahsetmesinin sebebi sorulduğunda

“Çünkü bu meş'um zamanda Kur'anın bir temel taşı olan hurufuna hücum ediliyor. Ve onların tebdiline çalışıyorlar.” (Rumuzat-ı Semaniye)

diye cevap veriyor. Üstad, Kur'an harfleri için sıradan semboller veya hakikate ulaşmada bir araç demiyor, bilakis onların kutsallığına ve mübarekiyetine gönderme yapıp Kur'an'ın **“temel taşı olduklarını”**

vurguluyor. Hatta bu harflerin mübarek bir sıra ile tanzim edildiklerini ve değer kazandıklarını belirten ve bu asrı, sünnetin değiştirilmesi yüzünden, uğursuz, diye niteleyen

Bediüzzaman, bu asırda Kur'an harflerine savaş açıldığını ve Kur'an harflerinin başka

harflerle - aslı Hıristiyanlığa dayanan ve Hıristiyan toplulukların kullandığı Latin harfleriyle- değiştirilmeye çalışıldığını söylüyor.

Bununla birlikte her bir Kur'an harfinin sayısal bir değeri vardır ki ebced ve cifr hesabı denilen bu ilimle âyet ve hadislerin birçok hakikatleri -tarihleriyle birlikte- ortaya çıkarılmıştır. Âyetlerin ve bilhassa ahir zamana bakan hadislerin, harflerin sayısal değerleriyle de alâkasının olması sadece Kur'an harflerinde görülebilecek bir özellik ki Cenab-ı Hakk bu hususiyeti bu harflere vermiştir.

Alfabeler bizim hakikatlere ulaşmamızda birer araçtır. Bu onların en temel vasfıdır. Sadece bu özelliklerini göz önünde bulundurup "Ha Latin harfleriyle hakikate ulaşmışsın ha Kur'an harfleriyle, ne fark eder! Aslolan hakikate ulaşmaktır" gibi bir yaklaşım Kur'an harfleri sünnetinin binler maslahatını ve şeair olma hususiyetini görmemek demektir. Dinen mukaddes olan bu harfler, bize doğrudan doğruya Kur'an-ı Kerim'i hatırlatır. Bu harfler İslam memleketlerinde kullanılır ki o devletin Müslüman olduğunun alametidir. Lisanları farklı olan İslam devletlerinin alfabe ile İslam birliğini sağladıkları görülür. **Pakistan'da Urduca, Arabistan'da Arapça, İran'da Farsça, Osmanlı ve Selçuklu'da Türkçe kullanılmasına rağmen kullanılan alfabe tektir. Kur'an alfabesidir, İslam alfabesidir.**

Atalarımız 751 Talas Savaşı ile birlikte Araplara komşu olmuştur. O güne kadar Göktürk ve Uygur alfabelerini kullanan Türkler, birden bire gönüllü bir tarzda, ne zaman geçildiği belli olmayan bir süreçte Arapların kullandığı bu alfabeyi kullanmaya başlamışlardır. Bizler 751'e kadar birçok kavimle komşu olduk, ama hiçbirinin alfabesini kullanmadık. Üstelik ecdadımız Arap hayranı da değildi. Ne oldu da bu alfabaya geçtik? Atalarımız gayet iyi biliyorlardı ki bu harfleri kullanmak İslamiyet'in emridir. Çünkü bu harfler İslam şeairi'dir. Ezan gibi İslam coğrafyasında İslam birliğini sağlamaktadır. Ayrıca Hadis-i Şerifler bu harflerin sıradan simgeler olmadığını, Cenab-ı Hakk katında makbuliyetleri bulunduğunu ortaya koymaktadır. Görülmektedir ki Cenab-ı Hakk, bütün hayatımızda İslamiyet'in hâkim olmasını emrettiği gibi kullandığımız alfabenin dahi Kur'an harfleriyle olmasını istemektedir.

Bu meselenin sair kitaplarda fazlaca yer bulmamasının sebebi devletin kişiler adına bu vazifeyi gerçekleştiriliyor olmasındandır. Önceki asırlarda herkes imanlı olduğu için iman hakikatleri ikinci plana itilmiş ve daha çok muamelat ve fıkhi meseleler kitaplarda işlenmiştir. Çünkü herkes imanlıdır, imanla ilgili bir problem yoktur. Bu asırda insanların inancı sarsılmış ve bu noktaya takviye ihtiyaç olduğundan Bediüzzaman Hazretleri ısrarla iman hakikatlerini işlemiştir. Aynı bunun gibi ezan, yazı gibi şeairler devlet tarafından yerine getirildiği için kitaplarda fazlaca

işlenmemiştir. Çünkü önceki asırlarda insanların bu noktalarda takviyeye ihtiyacı yoktur, buna ihtiyaç elzem değildir.

Ezan, Kur'an harfleri vb. şairler son asra kadar Abbasi, Selçuklu, Osmanlı ve sair İslam devletleri tarafından ifa edilmekteydi. Kişilerin üzerine emredilen ve son asra kadar devlet eliyle gerçekleştirilen şairler, devletin bu vazifeleri terk etmesiyle birlikte tekrar ümmetin üzerine kalmıştır. Devletin başındakiler şair vazifesini terk etmekle kalmamış, yüz bin maslahat gelse şair değiştirilemez (Mektubat 397) , kaidesinin tam aksine şairi değiştirmişlerdir. Her bir fert taşıyan edilen şairlerden mes'uldür.

Burada ümmeti **iki vazife** beklemektedir. Birincisi şairi **ihya**, ikincisi şairi **muhafaza** etmektir. Ezan okunması herkesin üzerine vazifedir, ama ezanın aslî şekli değiştirildiği için onu muhafaza etmek vazifesi de ümmetindir. Değiştirilen diğer şairler -hususen Kur'an harfleri- için de bu böyledir. Bediüzzaman Hazretleri,

“Ebedî düşmanlarınız ve zıdlarınız ve hasımlarınız, İslâmın şairini tahrib ediyorlar. Öyle ise zarurî vazifeniz, şairi ihya ve muhafaza etmektir”

(Tarihçe 142) diyerek vazifemizi ortaya koymuştur.